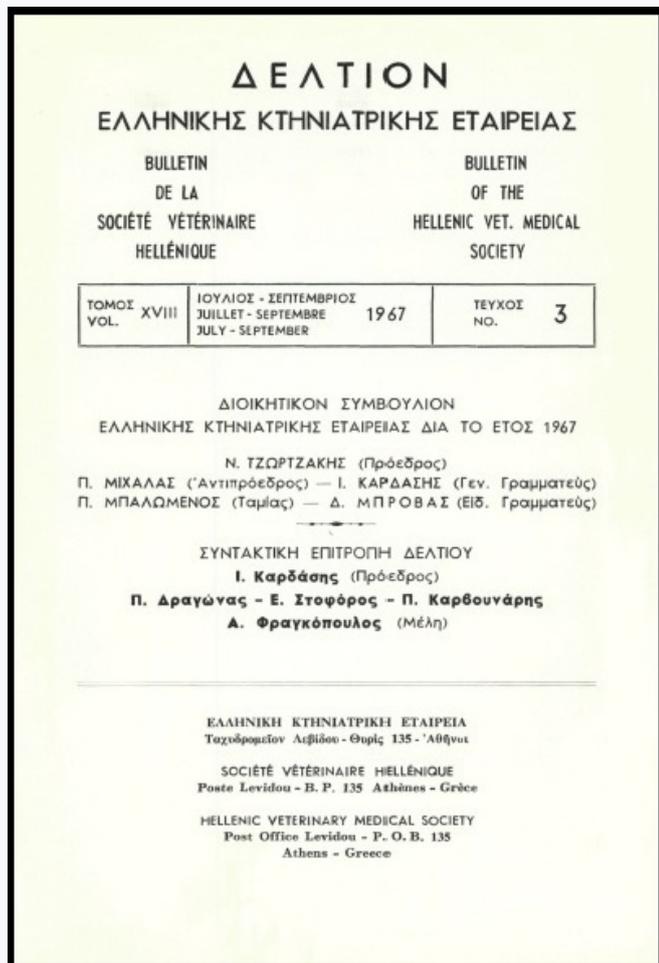

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 18, No 3 (1967)

Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.19930](https://doi.org/10.12681/jhvms.19930)

Copyright © 2019, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1967). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 18(3), 186–187.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.19930>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

KATITCH R., BATTY I., VOUKITCHEVITCH Z. CVETKOVICH, AJ., MILITCH D.-1967: "Έρευνα επί της επίδρασεως διαφόρων άνθελμινθικών επί του τίτλου των άντιτοξινών β και ε, μετά έμβολιασμόν έναντίον της έντεροτοξαιμίας. Rec. Méd. Vét., 143, 435 - 440.

Συνεχίζοντας τας έρεύνas των επί τής επίδρασεως τών άνθελμινθικών, χορηγουμένων ταυτοχρόνως με τόν έμβολιασμόν τών προβάτων έναντίον τής έντεροτοξαιμίας δια διδυνάμων έμβολίων τών τύπων C και D του *Welchia agni* (*B. perfringens*), (ΐδε Δελτίον Ε.Κ.Ε., 1966, 17, σελ. 62), οί Σ.Σ. προέβησαν εις τιτλοποιήσεις τών άντιτοξινών β και ε εις ομάδας προβάτων, (+1 μάρτυς), έκάστη τών όποίων, μετά του έμβολιασμού, έλάμβανε και έν άνθελμινθικόν (τετραχλωριοϋχος άνθραξ, θειαμπενταζόλη, έξαχλωροφαινιον και φαινοθειαζίνη). Και εις τας 3 ομάδας τών προβάτων, 15 ήμέρας μεθ' έκαστον έμβολιασμόν (2ος τήν 21ην ήμέραν και 3ος μετά 2μηνον από του 2ου), διεπιστώθη σημαντική αύξηση του τίτλου τών άντιτοξινών (ιδίως β), γεγονός συνηγορούν ύπέρ τής ταυτοχρόνου ενεργείας έμβολιασμού τών προβάτων έναντίον τής έντεροτοξαιμίας και χορηγήσεως άνθελμινθικών φαρμάκων.

I. K.

LUCAM L., FEDIDA M., DANNACHER C., PERRAUD D., 1967. Τί δυνατόμεθα ν' αναμένωμεν έκ του άντιαφθωδικού έμβολιασμού του χοίρου; Revue Méd, Vet., 118, 31 - 44.

Πλουσία εις βιβλιογραφίαν, ή μελέτη τών Σ.Σ. αναφέρεται εις έρεύνas, τας όποιος έπραγματοποίησαν εις τό Έργαστήριον, σχετικώς με τόν άντιαφθωδικόν έμβολιασμόν του χοίρου, ό όποιος, κατά τὰ τελευταία όκτώ-δέκα έτη, έχει άποτελέσει άντικείμενον συστηματικής διερευνήσεως, τόσοσν έν τή πράξει όσον και εις τό έργαστήριον.

Ή άκολουθηθεΐσα μέθοδος έργασίας συνίσταται εις τόν προσδιορισμόν τής προστατευτικής δόσεως 50% (DP50), ήτις προστατεύει 50 τοΐς 100 τών χοίρων, έναντι έκδηλώσεως δευτεραπαθών άλλιοώσεων εις τούς πόδας, μετά ένοφθαλμισμόν δι' ίου άφθώδους Πυρετου. Ή έν λόγω DP50 προσδιορίσθη μετά έφ' άπαξ και διπλοϋν έμβολιασμόν τών ζώων (άναμνηστικός έμβολιασμός 2 έβδομάδας μετά τόν πρώτον). Ό έμβολιασμός τών χοίρων ένηργείτο δι' αύξουσών κατά γεωμετρικήν πρόδοσν δόσεων έμβολίων, ό δε ένοφθαλμισμός, δια 10⁵ λοιμογόνων

μονάδων (DI50) ιοϋ, εις τήν χώραν τῆς στεφάνης, ἐλάμβανε χώραν τήν 21ην ἡμέραν, μετὰ τὸν τελικὸν ἐμβολιασμόν.

Τὰ ὑπὸ τῶν Σ.Σ. ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα, ἄτινα ἐκτίθενται διὰ δύο καμπυλῶν καὶ ἑνὸς πίνακος, ἀποδεικνύουν ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν προστασίας 100 τοῖς 100 εἰς τὸν χοῖρον, ἔναντι φυσικῆς μόλυνσεως ἐξ ἀφθώδους Πυρετοϋ, ἀπαιτοῦνται, κατὰ μὲν τὸν ἐφ' ἅπαξ ἐμβολιασμόν 90 ἐμβολιαστικαὶ δόσεις βοοειδῶν, κατὰ δὲ τὸν διπλοῦν ἐμβολιασμόν 20 ἐμβολιαστικαὶ δόσεις βοοειδῶν, καθ' ἑκάστην ἐπέμβασιν. Ὡς ἐκ τούτου οἱ Σ.Σ. ἐκφράζονται μετ' ἀπαισιοδοξίας διὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά τοῦ ἀντιαφθωδικαῦ ἐμβολιασμοῦ εἰς τοὺς χοίρους διὰ τῶν ἐν χρήσει σήμερον ἐμβολίων.

I. K.

SOAVE O.A. 1966. Μετάδοσις τῆς λύσεως εἰς τὸν λευκόμυν διὰ τῆς πεπτικῆς ὁδοῦ. *Am. J. Vet. Res.*, 27, 44 - 46.

Μετὰ τὴν ἀποδειχθεῖσαν τελευταίως (Constantin, Athanasiu) δυνατότητα μεταδόσεως τῆς λύσεως διὰ τῆς ἀναπνευστικῆς ὁδοῦ, ὁ Σ. ἔρευνᾷ τὸ θέμα τῆς δυνατότητος μεταδόσεως τῆς νόσου καὶ διὰ τῆς πεπτικῆς ὁδοῦ, χρησιμοποιοῦσας πρὸς τοῦτο δύο ομάδας ἐξ 25 καὶ 40 λευκῶν μυῶν, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐχορήγησεν τὸ ἡμισυ ἐγκεφάλου θανατωθέντος ἐκ πειραματικῆς λύσεως (σταθερὸς ἰός) μυός. Μετὰ περίοδον ἐπώασεως 6-12 ἡμερῶν, τέσσαρες λευκόμυες ἐξ ἑκάστης ομάδος ἔθανον ἐκ λύσεως, διαγνωσθείσης καὶ ἐργαστηριακῶς, διὰ τῆς μεθόδου τῆς ὀροεξουδετερώσεως ἐπὶ λευκῶν μυῶν. Ἐξαιρέται ἡ ἐπιζωοτολογικὴ σημασία τῆς τοιαύτης δυνατότητος μεταδόσεως τῆς λύσεως διὰ τῆς πεπτικῆς ὁδοῦ, ἰδίᾳ δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ ἄγρια ζῶα, τὰ ὁποῖα, εἰς πολλὰς χώρας, ἀποτελοῦν τὰ πλέον σοβαρὰ ἀποθέματα τοῦ λυσοϊκοῦ ιοῦ. Ὡς δὲ ἀπέδειξαν σχετικαὶ ἔρευναι τοῦ Σ., ὁ λυσοϊκὸς ἰὸς παραμένει ζῶν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ θανόντος ἐκ λύσεως λευκοῦ μυός ἐπὶ 8 ἡμέρας, ὅταν ὁ ἐγκέφαλος διατηρῆται εἰς τοὺς 25°K, καὶ ἐπὶ 20 ἡμέρας, ὅταν ὁ ἐγκέφαλος διατηρῆται εἰς τοὺς 10°K. Μὲ τὰς δυνατότητας ταύτας ἐπιβιώσεως τοῦ λυσοϊκοῦ ιοῦ, τὰ πτώματα τῶν θανόντων ἐκ λύσεως ζῶων, ἐπὶ ἱκανὸν χρονικὸν διάστημα, ἀποτελοῦν σοβαρὰς πηγὰς μόλυνσεως διὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ἰδίως τὰ ἄγρια.

I. K.